

Міністерство освіти і науки України
Київський столичний університет імені Бориса Грінченка
Академія корєєзнавства (Республіка Корея)

우크라이나 한국 스튜디오

학술 연구 논문집

1호

УКРАЇНСЬКІ КОРЕЄЗНАВЧІ
СТУДІЇ

Збірник наукових праць

Випуск №1

**Академія корєзнавства (Республіка Корея)
Міністерство освіти і науки України
Київський столичний університет
імені Бориса Грінченка**

УКРАЇНСЬКІ КОРЕЄЗНАВЧІ СТУДІЇ

**Збірник
наукових праць**

Випуск 1

2025

УДК 94(519.5) : 314(930.85)

Головний редактор

Кан Ден Сік – доктор політичних наук, професор, Київський столичний університет імені Бориса Грінченка

Відповідальний редактор

Костянтин Баханов – доктор педагогічних наук, професор, Львівський обласний інститут післядипломної педагогічної освіти (заступник головного редактора)

Члени редколегії:

Володимир Васильчук – доктор історичних наук, професор, Київський національний лінгвістичний університет

Вадим Рубель – доктор історичних наук, професор, Київський національний університет імені Тараса Шевченка

Кім Джі Хе – доктор наук, (корейська мова), доцент, Сеульський університет MYONGSI, Республіка Корея

Кім Сук Вон – доктор філософії (PhD), (корейська література), доцент, Київський національний університет імені Тараса Шевченка

Катерина Настояца – доктор соціологічних наук, доцент, завідувачка відділу філософії та геополітики, Науково-дослідний інститут українознавства КНУ імені Тараса Шевченка

Антоніна Пак – доктор філософії (PhD), (корейська мова), Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Ушинського, Одеса

Іван Семеніст – доктор філологічних наук, професор, Київський столичний університет імені Бориса Грінченка

Леонід Чупрій – доктор політичних наук, професор, Державний податковий університет. Інститут соціально-правових та політичних досліджень імені О. Яременка

Сергій Галака – доктор політичних наук, професор, Київський інститут міжнародних відносин Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Неллі Хан – доктор PhD, іноземна філологія (корейська мова), асоційований професор Казахського університету міжнародних відносин та світових мов імені Абилай хана

Рецензенти:

Ольга Валігура – доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри східної і слов'янської філології Київського національного лінгвістичного університету

Наталія Руда – кандидат філологічних наук, доцент, завідувач кафедри східних мов Харківського національного університету імені Г.С.Сковороди

Рекомендовано до друку рішенням Вченої ради Державної наукової установи «Енциклопедичне видавництво» (протокол №5 від 29 серпня 2025 р.) та рішенням Вченої ради Факультету східних мов Київського столичного університету імені Бориса Грінченка (протокол №7 від 29 серпня 2025 р.)

Українські корєзнавчі студії. Збірник наукових праць. Вип. 1. Рівне: Волинські обереги, 2025. 408 с.

ISBN_978-617-8161-98-9

Збірник наукових праць містить роботи українських дослідників у галузі історії, політології, педагогіки й філології, присвячені проблемам корєзнавства

Ця робота була підтримана проектом Академії корєзнавства

«Розуміння Кореї 2025» (23A005)

This work was supported by the 2025 Understanding Korea Project of the Academy of Korean Studies (25A005)

У дизайні обкладинки використано ілюстрацію художниці Kate Oh (Trabulsi) (<https://kateohart.com>)

Електронні версії статей збірника оприлюднюються на офіційній сторінці видання

<https://koreaed.org.ua/korea-workshop.php#>

Academy of Korean Studies (Republic of Korea)
Ministry of Education and Science of Ukraine
Kyiv Metropolitan University named after
Borys Grinchenko

UKRAINIAN KOREAN STUDIES

**Collection
of scientific papers**

Edition 1

2025

Editor-in-Chief

Kang Dan-Sik – Doctor of Political Science, Professor, Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University

Editor-in-Chief

Kostyntyn Bakhanov – Doctor of Education, Professor, Lviv Oblast Institute for Postgraduate Pedagogical Education (Deputy Editor-in-Chief)

Editorial Board Members:

Volodymyr Vasylychuk – Doctor of History, Professor, Kyiv National Linguistic University

Vadym Rubel – Doctor of History, Professor, Taras Shevchenko National University of Kyiv

Kim Ji-He – Doctor of Korean Language, Associate Professor, Seoul MYONGSI University, Republic of Korea

Kim Suk-Won – PhD in Korean Literature, Associate Professor, Taras Shevchenko National University of Kyiv

Kateryna Nastoiiascha – Doctor of Sociology, Associate Professor, Head of the Department of Philosophy and Geopolitics of the Research Institute of Ukrainian Studies of Taras Shevchenko National University of Kyiv

Antonina Pak – PhD in Korean Language, K. Ushynskiy South Ukrainian National Pedagogical University, Odesa

Ivan Semenist – Doctor of Philology, Professor, Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University

Leonid Chupriy – Doctor of Political Science, Professor, State Tax University. “Institute for Social, Legal and Political Research named after O. Yaremenko”

Serhiy Galaka – Doctor of Political Science, Professor, Institute of International Relations, Taras Shevchenko Kyiv National University

Nelly Khan – PhD in Foreign Philology (Korean Language), Associate Professor, Abylai Khan Kazakh University of International Relations and World Languages

Reviewers:

Olga Valigura – Doctor of Philology, Professor, Head of the Department of Oriental and Slavic Philology of the Kyiv National Linguistic University

Natalia Ruda – Candidate of Philological Sciences, Associate Professor, Head of the Department of Oriental Languages, G.S. Skovoroda Kharkiv National University

Recommended for publication by the decision of the Academic Council of the State Scientific Institution "Encyclopedic Publishing House" (minutes No. 5 dated August 29, 2025) and the decision of the Academic Council of the Faculty of Oriental Languages of the Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University (minutes No. 7 dated August 29, 2025)

Ukrainian Korean Studies. Collection of Scientific Works. Ed 1. Rivne: Volynski oberegy, 2025. 408 p.
ISBN_978-617-8161-98-9

The collection of scientific papers contains works by Ukrainian researchers in the fields of history, political science, pedagogy and philology that are dedicated to the problems of Korean studies.

**This work was supported by the 2025 Understanding Korea Project
of the Academy of Korean Studies (25A005)**

The cover design uses an illustration by artist Kate Oh (Trabulsi) (<https://kateohart.com>)

Electronic versions of the articles of the collection are published on the official page of the publication
<https://koreaed.org.ua/korea-workshop.php#>

한국학중앙연구원(대한민국)
우크라이나 교육과학부
키이우 메트로폴리탄 보리스 그린첸코 대학교

우크라이나 한국학 스튜디오

과학 작품 논문집
에디션 1

2025

УДК 94(519.5) : 314(930.85)

편집장

강정식 - 정치학 박사, 보리스 그린첸코 키이우 메트로폴리탄 대학교 교수

편집장

콘스탄틴 바하노프 - 교육학 박사, 리비우 지역 대학원 교육학 연구소 교수(부편집장)

편집위원:

볼로디미르 바실추크 - 역사학 박사, 키이우 국립언어대학교 교수

바딤 루벨 - 역사학 박사, 키이우 국립타라스세우첸코대학교 교수

김지혜 - 한국어 박사, 서울명지대학교 교수

김석원 - 한국문학 박사(Phd), 한국문학, 키이우 국립타라스세우첸코대학교 부교수

카테리나 나스토야샤 - 사회학 박사, 부교수, 타라스 세우첸코 국립 키이우키예프 대학교
우크라이나 연구소 철학 및 지정학과 학과장

안토니나 콰 - 한국어 교육 박사(Phd), K. 우신스키 남우크라이나 국립 사범대학교, 오테사

이반 세메니스트 - 언어학 박사, 보리스 그린첸코 키이우 메트로폴리탄 대학교 교수

레오니드 추프리 - 정치학 박사, 국세대학교 교수. "0. 야테넨코 사회법률 및 정치학 연구소"

세르히 갈라카 - 정치학 박사, 타라스 세우첸코 키이우 국립대학교 키이우 국제관계연구소
교수

넬리 한 - 외국어학 박사(한국어), 아빌라이칸 카자흐 국제관계 및 세계언어대학교
부교수

심사위원:

발리구라 - 키이우 국립 언어 대학교 동양 및 슬라브어 문헌학과 교수, 문헌학 박사

나탈리아 루다 - 언어학 박사, 부교수, 동양어학과 학과장, G.S.Skovoroda 의 이름을 딴
하르키우 국립 대학교

국립과학기관 "백과사전 출판사" 학술위원회의 결정(2025년 8월 29일 회의록 5호)과 보리스
그린첸코 키이우 메트로폴리탄 대학교 동양어학부 학술위원회의 결정(2025년 8월 29일 회의록 7호)에
따라 출판이 권장됨

우크라이나 한국학. 학술 과학 작품논문집, 리우네: Volynski obereg y, 2025. 408쪽.

ISBN_978-617-8161-98-9

본 학술 저작집은 우크라이나 연구자들이 한국학의 문제점을 해결하기 위해 노력한
역사, 정치학, 교육학, 문헌학 분야의 저작물을 담고 있습니다.

본 저작물은 한국학중앙연구원(25A005)의 2025 한국 이해 사업의 지원을 받았습니다.

표지 디자인은 아티스트 Kate Oh(Trabulsi)의 일러스트레이션을 사용했습니다
(<https://kateohart.com>)

본 논문집의 전자 버전은 출판물 공식 페이지 (<https://koreaed.org.ua/korea-workshop.php#>)에 게시되어 있습니다

**ІНФОРМАЦІЙНО-ПРОПАГАНДИСТСЬКА ПОЛІТИКА
РОСІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ В АЗІЙСЬКО-ТИХОООКЕАНСЬКОМУ РЕГІОНІ,
ЗОКРЕМА У КРАЇНАХ КОРЕЙСЬКОГО ПІВОСТРОВУ:
СПЕЦИФІКА Й ГОЛОВНІ ОЗНАКИ**

ГАЙ-НИЖНИК ПАВЛО, доктор історичних наук,
провідний науковий співробітник
відділу політичної культури та ідеології,
Інститут політичних і етнонаціональних
досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України
e-mail: Hai-Nyzhnyk@ukr.net
ORCID 0000-0002-8912-8398

Дата надсилання статті до редакційної колегії 5.06.2025 р.

Анотація. У статті досліджено специфіку, головні ознаки й наслідки інформаційно-пропагандистської політики Російської Федерації в Азійсько-Тихоокеанському регіоні, зокрема й країнах Корейського півострову в контексті російсько-української війни та геополітичних інтересів Кремля в державах Глобального Півдня. Зазначається, що в сучасній російській геостратегії та медіаполітиці Азія почала відігравати досить значну роль. По-перше, це пояснюється перерозподілом економічних і фінансових ресурсів, створенням вигідних для себе умов міжнародної торгівлі. По-друге, необхідністю поширення геополітичних важелів – Кремлю важливо повернути під свій вплив азійські держави, які в період СРСР були його союзниками і таким чином забезпечували інтереси Москви в цих географічних широтах. Підкреслюється, що, спираючись на діяльність останніх років, лідери Пекіна, Москви, Тегерана та Пхеньяна зміцнюватимуть зв'язки між країнами у спільному прагненні підірвати вплив США та їх союзників. Війна Росії в Україні прискорила співпрацю між антизахідними силами, більшість якої відбувається на двосторонніх каналах.

Ключові слова: інформаційна війна, пропаганда, Азійсько-Тихоокеанський регіон, країни Корейського півострову, російсько-українська війна.

Постановка проблеми й обґрунтування актуальності її розв'язання.

На межі першої чверті XXI століття державні діячі В. Путін та Сі Цзіньпін, посилаючись на початок нового періоду історії та зміну рівноваги сил і ресурсних потуг, почали вимагати встановлення нового поліцентричного/багатополярного світового порядку. У цьому вони вбачають і нові можливості зміцнювати диктаторсько-автократичні пропозиції для глобального управління в сенсі розгерметизації колективного міжнародного права, руйнації існуючої системи світової безпеки й архітектури важелів впливів і рівноваг, що склалися, і в забезпеченні легітимізації зусиль у вирішенні проблем силою, не виходячи поза межі окремих регіональних чи трансрегіональних/транснаціональних субпросторів так званих осібних цивілізаційно-суверенних режимів і невілюючи єдиний (успільнений) гуманістично-правовий комплекс засад міжнародного співіснування й міждержавної солідарності.

Провідником наступальної войовничо-руйнівної, а не поступально еволюційно-компромісової геостратегії щодо досягнення витворення новітнього світового порядку є президент Російської Федерації В. Путін, який очолив блок так

званих «держав-ізгоїв», або більш правильно – «держав-лиходіїв» (rogue states) чи «держав-паріїв» (pariah states), до унії яких увійшли Росія, Іран, Північна Корея, Білорусь, Афганістан, Лівія, М'янма, Сирія, Судан, Сомалі, Зімбабве, Малі, Нігер, Лівія, Венесуела, Болівія з автократично-диктаторськими режимами, у орбіті яких є їхні проксі – фундаменталістсько-релігійні й терористично-ультраполітичні організації, угруповання й рухи.

У цьому контексті варто відзначити виступ В. Путіна 27 червня 2006 р. на нараді з послами й постійними представниками РФ, де він, указуючи присутнім на те, що «слід не просто брати участь в роботі з “глобальної повістки”, але й вносити реальний внесок у її формування», договорився до того, що бачить, як зростає у зарубіжних партнерів запит на активну роль Росії у світових справах [1]. При цьому він, немов би упереджуючи про власні наміри, вказував: «Треба повною мірою усвідомлювати, що конфліктний потенціал у світі, незважаючи на всі зусилля, продовжує зростати. Після руйнування біполярного порядку зберігається великий елемент непередбачуваності глобального розвитку. Можливо, саме звідси не вщухають розмови про неминучий конфлікт цивілізацій з перспективою тривалої конфронтації на приклад “холодної війни”» [1]. Він був переконаний, що за фактом відбувається модернізація всієї архітектури глобальної безпеки й тому світ знову буде приречений на безплідне протистояння.

Уже тоді В. Путін означив серед ключових напрямків і векторів російської дипломатії не лише непохитну домінацію РФ на пострадянському просторі, а й принципову стратегічну взаємодію з Китаєм, у тому числі в рамках ШОС, відповідно до змін як в азійському регіоні, так і в цілому світі [1]. Також дипломатам РФ В. Путіним на майбутнє було вказано і про необхідність максимально широкого втручання РФ у справи Азійсько-Тихоокеанського регіону, посилюючи свої впливи через АТЕС, АСЕАН та інші форуми, інститути й інструменти. У бік же Заходу пролунало однозначне: «Час ексклюзивних “зон впливу” пішов у минуле. Для Росії, для вітчизняного бізнесу тут відкривається широке поле для конструктивної, творчої роботи» [1]. Невдовзі (17 липня у Санкт-Петербурзі) В. Путін додав, що зростаючий економічний потенціал Росії дозволяє їй грати все більш вагомую роль у глобальному розвитку [4].

Вочевидь, шлях до такої світової трансформації він вбачав у тому, аби структура ООН змінилася у відповідності до регіонально-системних просторів, а отже – у перетворенні ООН на маріонетку авторитарно-диктаторських блоків, замаскованих під національно-етнічні й регіонально-економічні блоки, які вже наклонувала Російська Федерація та її явні та приховані союзники [2]. Так має розпочатися, за В. Путіним, болісне, але природні й неминучі десятиліття зміни віх, і свої обов'язки на цьому етапі він відверто визначив як світового поліцейського. «На світовому рівні – звісно, це входить в коло моїх обов'язків, дивитися, що відбувається на світовому рівні», – заявив він [3]. Тож війна з Україною, засвідчив В. Путін, то лише початок тектонічних змін усього світового порядку – світовий землетрус. Хвилі ж цього землетрусу мають торкнутися Африки, Латинської Америки, Європи (розпаду ЄС), Тайваню (у контексті Китаю й Тихоокеанського простору, що торкнеться Індонезії та Індії), а також ядерних програм Північної Кореї та Ірану тощо.

Водночас Міністерство закордонних справ РФ розробило плани щодо ослаблення західних супротивників, включаючи США, та використовує конфлікт в Україні для формування глобального порядку, вільного від американського

домінування (як йшлося у секретному документі МЗС РФ). У засекреченому доповненні до офіційної та публічної «Концепції зовнішньої політики Російської Федерації» МЗС закликає до проведення «наступальної інформаційної кампанії» та інших заходів, що охоплюють «військово-політичну, торговельно-економічну та інформаційно-психологічну сфери» проти «коаліції недружніх країн» на чолі зі США [6]. «Нам необхідно продовжувати коригувати наш підхід до відносин з недружніми державами... Важливо створити механізм пошуку вразливих місць у їхній зовнішній та внутрішній політиці з метою вироблення практичних кроків щодо ослаблення супротивників Росії», – йшлося у документі 2023 року, який було надано The Washington Post однією з європейських спецслужб [6]. У заяві МЗС Росії про «наявність чи відсутність внутрішніх документів міністерства» та хід роботи над ними також зазначалося, що в Москві «налаштовані на рішучу протидію агресивним крокам колективного Заходу в рамках гібридної війни, що розв'язана проти Росії» [6]. Тож саме такою протидією стало, наприклад, вето Росії на продовження контролю ООН за санкціями проти Північної Кореї у зв'язку з її програмою створення ядерної зброї та балістичних ракет.

На особливу увагу заслуговує й вісь, що об'єднує Китай, Росію, Іран та Північну Корею, яку на Заході вже інколи називають CRINK, і яка виникла внаслідок розгортання повномасштабної війни РФ супроти України. Цей своєрідний вільний альянс оформився на основі взаємної зневаги до світового порядку, який очолює США, і військова співпраця в його рамках відбувається пліч-о-пліч з економічними зв'язками. Відсторонена Заходом Росія перенаправила більшу частину свого енергетичного експорту до Китаю, а Пекін збільшив експорт споживчих товарів, які Росія більше не отримує із Заходу. По мірі зближення економік Китаю та Росії все частіше використовують у торгівлі власні валюти, відмовляючись від американського долара. В обмін на військову підтримку Росія дозволила в'їзд тисячам північнокорейських робітників. РФ також збільшила незаконне постачання нафти до КНДР, а КНДР забезпечує економічний баласт для квартету. Як нетто-імпортер енергоносіїв, Китай є великим ринком збуту для іранських і російських енергоносіїв і, крім того, на КНДР припадає понад 98% офіційної торгівлі КНДР із зовнішнім світом, що дає йому величезні важелі впливу на Північну Корею [13]. Усе це робить Пекін незамінним партнером для союзу Москви, Тегерана та Пхеньяна. Своєю чергою Росія є постачальником воєнних технологій (зокрема й атомних) для Ірану й Північної Кореї, а вони, відповідно, продукції (іранські ракети й безпілотники) та живої сили (північнокорейські солдати) для російської армії.

Мета статті: дослідити специфіку й наслідки інформаційно-пропагандистської політики Російської Федерації в Азійсько-Тихоокеанському регіоні в контексті російсько-української війни й геополітичних інтересів Кремля в державах Глобального Півдня.

Виклад основного матеріалу дослідження з обґрунтуванням отриманих результатів. У сучасній російській геостратегії та медіаполітиці Азія почала відігравати досить значну роль. По-перше, це пояснюється перерозподілом економічних і фінансових ресурсів, створенням вигідних для себе умов міжнародної торгівлі. По-друге, необхідністю поширення геополітичних важелів – Кремлю важливо повернути під свій вплив на азійські держави, які в період СРСР були його союзниками і таким чином забезпечували інтереси Москви в цих географічних

широтах. По-третє – Росія прагне послаблення ролі ключових світових гравців на субконтиненті Азія, а саме: США, Франції, Великобританії й опосередковано – Китаю та Індії.

Інформаційна політика РФ щодо зазначеного регіону і, головне, – забезпечення інформаційної присутності її там було важливою необхідністю, щоби суспільства країн т. зв. «Третього Світу» та держав, що розвиваються, більш прихильно сприймали її як «надійного партнера та доброзичливого комунікатора». Якщо в Європі та США Кремль веде пряму інформаційну війну, то у країнах Азії намагається діяти шляхом переконання, маніпуляції, дезінформування й нав'язування власних наративів, окремо намагаючись створити свого роду ідеологічно-ментальний конфлікт щодо провідних держав світу (це стосується здебільшого держав, які економічно залежні від Світового банку, МВФ та іноземної фінансової допомоги).

Основна робота, яку проводить Кремль, перебуває у дипломатичній площині. В Азії, скажімо, найбільш ефективно впливати на інфопростір, використовуючи дипломатичні канали й політичні зв'язки, які зрештою можуть дати той же ефект, що й медіаекспансія, але продукувати його можуть, власне, інформаційні канали держав, на які здійснено вплив.

Опитування громадської думки також показувало, що регіон зацікавлений у нейтральності й завершенні російсько-української війни на будь-яких умовах. У Китаї, скажімо, на межі 2022–2023 рр. більшість опитаних (42 %) погоджувалося з тим, що бойові дії між Росією та Україною необхідно припинити якнайшвидше, навіть якщо це означає, що Україна втратить контроль над своєю територією [5]. Це прагнення ще сильнішим було в Індії (54 %). Крім того, половина опитаних в Індії не вважала РФ державою, яка вороже ставиться до них, 51 % називав її «союзником», а 29 % – партнером. Проте варто відзначити, що майже третина мешканців була згодна з тим, що Україна має право повернути всю свою територію, навіть якщо це означає затяжну війну.

В інших державах Азії, де проводилося дослідження, Росія була в очах громадян або «союзником», або «партнером». Так, 79 % опитаних з Китаю та 69% з Туреччини не вважали РФ ворогом. Більше того, близько трьох чвертей у кожній з цих двох країн та в Індії вважали, що Росія або сильніша, або принаймні така ж сильна, порівняно з тим, як, за їхніми словами, вони сприймали її до російсько-української війни. Тому не дивно, що Кремль намагається сформувати й використати суспільні настрої у своїх цілях.

У державах Азії ступінь ефективності ведення інформаційного впливу та дезінформації з боку Кремля залежить певною мірою від політичного режиму, рівнем свободи преси й дипломатичними відносинами тих країн із РФ. До того ж, через специфічну інформаційну політику в цих державах ефективно проводити дезінформаційні кампанії доволі складно, адже будь-яке нелояльне до правлячого режиму або нейтральне ЗМІ може потрапити під певного роду репресії, незалежно від того, проросійське воно чи прозахідне.

У Південно-Східній Азії Кремль більш показово протистоїть своєю пропагандою ідеології демократичних держав, тому там кампанії з дезінформації діють вже більш широко. Так, унаслідок цього Індія, В'єтнам, Лаос, Бангладеш і Пакистан утрималися під час голосування 2 березня 2023 р. в ООН щодо вимоги негайного припинення російського вторгнення в Україну. Причому мусимо зауважити, що індійські ЗМІ висвітлювали конфлікт з обох сторін. На початку

активної фази вторгнення частина індійських репортерів змогла приїхати до Києва й висвітлювати події в більш проукраїнському й нейтральному вимірах. Більше того, підтримки політики В. Путіна навіть у більш опозиційних ЗМІ не було, що засвідчує – Кремль даний регіон спочатку не сильно цікавив з інформаційно-психологічної точки зору [9].

У Південній Кореї російська пропаганда від початку не знайшла своєї аудиторії і, як виявилось пізніше, російській агентурі важко було б працювати в іншомовному середовищі, яке знаходиться більш під американським впливом і висвітлювало конфлікт з повною антиросійською риторикою.

А от у В'єтнамі історично-культурні й економічні зв'язки все-таки ж відіграли свою роль. За словами в'єтнамсько-американського медійника С. Лама, майже 30% сирової нафти та близько 25% газу у В'єтнамі експлуатуються підприємствами, пов'язаними з російськими інвестиціями, у тому числі такими компаніями як «Заграннефть», «Роснефть» та «Газпром» [9]. Тож завдяки цьому медійний вплив Кремля тут присутній. Це проявляється також у тому, що російська версія подій презентується там більшою мірою, ніж, наприклад, в Індії чи Бангладеш. При цьому головний контент в'єтнамських ЗМІ зосереджувався на в'єтнамському населенні в Україні. Наразі вони стежать за історіями в'єтнамських біженців, які втікають до сусідніх країн.

Основні засоби масової інформації в Лаосі є державними, і тому ступінь проникнення російських наративів та дезінформації значною мірою залежить від китайського державного інформаційного агентства Сінхуа, яке, своєю чергою, більше спирається на російську точку зору в подіях російсько-української війни [15]. Прямого російського впливу на інформаційну політику Лаосу не виявлено, та все ж ця держава інформаційно залежна від Китаю, а останній, хоч і використовує російські наративи, робить це для задоволення власних державних інтересів.

Державні ЗМІ М'янми, які контролює військова хунта, підтримують Росію [15]. Це одна з небагатьох країн, де 2021 року військовими було повалено законно обраний уряд. Через тісні, як правило, зв'язки між диктаторськими режимами, безумовно російська версія подій впроваджується на системному рівні без допомоги ззовні. Наприклад, державні медіа М'янми висвітлюють війну в Україні, публікуючи переклади статей безпосередньо з російських інформаційних агентств ТАСС та китайських новин CGTN. У виданні *Kye Mon* пішли ще далі та прямо використовували російський історичний наратив, що Україна була частиною СРСР, і пов'язали ситуацію з внутрішньою, застерігаючи від допущення розпаду багатоетнічної М'янми й запобігання втручанням ззовні. Проте приватні ЗМІ все ще намагалися передавати міжнародні інформаційні повідомлення й висвітлювали конфлікт як результат російського вторгнення.

Незважаючи на державний тиск, росіянам все ж не вдається повною мірою поширювати свою дезінформацію через певні специфічні особливості регіону Південно-Східної Азії.

Більшість засобів масової інформації, наприклад, в Індонезії покладаються на міжнародні агенції, включаючи *Agence France-Presse*, *Associated Press* та *Reuters* для висвітлення російського вторгнення в Україну [15]. Зі свого боку, уряд Малайзії утримався від слова «вторгнення», назвавши поточну ситуацію «посиленням конфлікту в Україні» і закликав дві країни до миру, не називаючи конкретно Росію. Більшість тематики присвячена тому, як «криза» (війна) вплинула на економіку

Малайзії у вигляді підвищення цін на бензин та інші товари [15]. Через певну нейтральність держав даного регіону та неможливістю повносяжно використовувати місцеві ресурси Кремль у своїй дезінформаційній діяльності має тут, скоріше, опосередкований вплив як лише одна й очевидна сторона конфлікту. Проте через соціальні мережі російські інформаційні агенти все ж намагаються розхитувати ситуацію як всередині вказаних вище держав, так і намагаючись привернути увагу до Росії через певні маніпулятивні фактори, що стосуються етнічних і релігійних протиріч тощо.

Сингапурський дослідницький інститут ISEAS виявив основні наративи, які поширювалися в малайзійських соціальних мережах [7]. Серед них, по-перше: Москва – єдина сила, що здатна протистояти Заходу (розігрується класична інформаційна схема: Захід проти Росії). Багато малайзійських користувачів саме соціальних мереж назвали російське вторгнення в Україну позитивною подією, необхідною для «денацифікації», а також відповіддю на «провокації НАТО» [8]. Хоча політичні праві й ліві сили в Малайзії діаметрально протилежні одна одній, у даному випадку багато хто з них має спільні погляди – антагоністичне ставлення до Заходу (особливо до Сполучених Штатів).

Другий наратив: там, де США – там усюди конфлікти (маються на увазі події в Афганістані й Іракська кампанія 2003 р.). Антизахідний ухил виявляється й у крайній недовірі до будь-яких основних засобів масової інформації, пов'язаних із Заходом. Багато користувачів соціальних мереж на всіх платформах прагнули назвати повідомлення із західних джерел «пропагандою», «фейковими новинами» й іншими зневажливими фразами. Водночас вони не соромляться використовувати афілійовані з Росією ЗМІ (зокрема RT) для підкріплення своїх тверджень. Коли ж платформи соціальних мереж почали забороняти афілійовані з Росією ЗМІ за розповсюдження дезінформації, користувачі в Малайзії почали використовувати це як доказ, що підтверджує їхню думку про «байдужість з боку західних корпорацій».

Третій наратив: російська точка зору не є пропагандою – лише альтернатива, причому мусульмани даних держав вважають президента РФ В. Путіна союзником через «гуманітарну допомогу» Росії в Сирії; президента ж України В. Зеленського – навпаки, вважають коміком, який став пішаком Заходу всупереч «справжнім» інтересам українського народу.

Окремо підіймається й питання Палестини, адже Україна підтримує Ізраїль і засуджує дії ХАМАС та інших радикальних ісламістських організацій. З урахуванням того «палестинське питання» для пересічних мусульман є своєрідною больовою точкою та тригером, її використання в будь-яких контекстах створює окремий наратив, який доволі ефективно вкладається у свідомість мусульманського населення Південної Азії: якщо Росія підтримує Палестину – вона дружня до ісламістів і всіх мусульман загалом. Про будь-які зв'язки чи співпрацю Кремля з Ізраїлем, звісно, російські сили намагаються максимально замовчувати й не згадувати.

Не варто забувати, що з початком російсько-української війни ця тема може непогано спекулюватися для забезпечення державних або приватних інтересів у цих країнах і регіоні. Тому Кремль діє доволі епізодично та через засоби масової комунікації, а не більш точно, наприклад, через соціальні мережі, аби підігрівати там певні (вже болючі) проблеми, що стосуються культурних і релігійних особливостей.

Так, у Сингапурі й на Філіппінах у мережі Twitter в англomовному сегменті було зафіксовано поширення російських фейків про те, що в Україні діє «нацистський режим» та біолабораторії [10]. Найбільша роль у поширенні дезінформації в цьому сегменті належить російським офіційним дипломатичним установам, які перепощували офіційну російську пропаганду й ретранслювали потрібні тези. У першому випадку поширювалася «класична» версія, що РФ «захищає жителів Донбасу від геноциду», а у другому про те, що США здійснюють контроль над мережею біолабораторій. Найбільшого поширення дані наративи набули в період між вторгненням 24 лютого та 18 березня 2022 року. Було виявлено, що в Сингапурі на кожен мільйон користувачів Twitter припадало 148 таких твітів-дезінформацій, а на Філіппінах – 147. Частка ретвітів була приблизно однаковою між двома країнами. Вони становлять особливий інтерес, оскільки часто є основним вузлом, через який поширюється дезінформація у Твіттері (що потім став – X), адже користувачам не потрібно писати оригінальні твіти, а можна просто посилити існуючий твіт з іншого облікового запису. Моделі розповсюдження цих твітів були дуже схожі, їх пік припав на 9 березня 2022 року. Важливо також вказати, що Сингапур оголосив про санкції проти Росії 5 березня 2022 р., а Філіппіни висловили засудження РФ 28 лютого 2022 року.

Різка схожість між твітами в Сингапурі та на Філіппінах полягала в тому, як і у випадку з Малайзією, що вони приділяють велику увагу формуванню наративів навколо антиамериканських настроїв. І тому Кремль доволі добре використовує наративи на найбільш проблемні держави регіону у плані взаємовідносин із Заходом через масове віртуальне суспільство, щоб застосовувати антизахідну риторичку, яка користується популярністю, з метою перетворити «резервуар» антизахідних настроїв на підтримку Росії.

Наприкінці 2023 року російська державна мережа новин RT запустила масштабну рекламну кампанію в Мексиці, Індії, Сербії та Тунісі: «Чому Британія не повертає алмаз Кохінур?», – запитувалося в рекламі RT на першій шпальті Times of India. Уже 2024 року RT відкрила Академію RT, яка навчає журналістів у Африці, Південно-Східній Азії та Китаї. Ще одна державна російська інформаційна агенція Sputnik у цей же час запустила африканську службу. RT і Sputnik розширювали свою присутність у Латинській Америці, де вони, за словами Емануеле Оттоленгі з американського аналітичного центру Foundation for Defence of Democracies, ділять продюсерів, операторів та офіси з венесуельським Telesur та іранським HispanTV [11].

Турецька державна мережа TRT у 2023 році запустила африканську службу, відкривши в березні 2025 р. відділ сомалійською мовою. За словами колишнього співробітника BBC, TRT наймає колишніх журналістів BBC. Є й акценти: Туреччина через цей канал інвестує в інфраструктуру й експортує зброю, а TRT із задоволенням висміює колишні колоніальні держави.

Найбільші інвестиції в закордонні журналістські операції, зважаючи на все, робить Китай. За даними аналітичного центру при Міністерстві оборони США Africa Centre for Strategic Studies (ACSS), державне агентство Сінхуа збільшило кількість своїх африканських бюро з «кількох» два десятиліття тому до 37-ми 2024-го року. Як і Росія, Китай пропонує стажування та стипендії для журналістів: China Africa Press Centre відправляє африканських репортерів до китайських ЗМІ на десятимісячне стажування, щоб вони «ввібрали» редакційну культуру. Китайська компанія

StarTimes стала другим за величиною цифровим провайдером ТБ в Африці [11].

Китайські наративи особливо сильні в соціальних мережах. Китай робить ставку не лише на TikTok, а й на американську соціальну мережу Facebook для поширення своїх послань за кордоном. Найпопулярнішим ресурсом новин на Facebook є не CNN або New York Times, а CGTN – китайська державна телемережа зі своїми 125 мільйонами передплатників. Незважаючи на те, що Facebook заборонено в самому Китаї, п'ять найпопулярніших сторінок новин на платформі – китайські, що публікують новини англійською мовою.

Ситуація ж з Китаєм є трохи «специфічною». По-перше, у китайських ресурсах переважає виключно китайська версія, яка була схвалена зверху, тобто навіть російські наративи приймаються лише після того, як були у принципі схвалені китайською владою. Справа в тому, що китайські ЗМІ переважно належать державі та схильні дотримуватися провідної лінії офіційного Пекіна [14]. Редакторів і журналістів, які «виходять за рамки», часто звільняють чи замінюють. І тому російська інформаційна агентура не може достатньо вільно там працювати, як, наприклад, у демократичних державах. Оскільки сьогодні той чи інший ресурс може бути «лояльним», а от завтра, якщо російська дезінформація чи пропагандистські меседжі нестимуть «небажану» інформацію, його можуть змусити працювати в «потрібному» Китаю руслі.

Саме тому жодні з достатньо потужних серед китайської авдиторії медіа або мовників за кордоном не використали слово «вторгнення» для опису ситуації в Україні, натомість вони використовують слово «конфлікт». Щодо співпраці російських пропагандистських медіа з китайськими існує доволі позитивна динаміка, звісно ж, у китайську сторону. Джерела в КНР використовують велику кількість контенту з повідомлень російських ЗМІ, причому достатньо часто навіть копіюють наративи і, за словами китайських медійників, «офіційні ЗМІ значною мірою стали рупором російських ЗМІ» [15]. Наприклад, 26 лютого 2022 р. державна телекомпанія Китаю CCTV опублікувала «екстрену новину» з посиланням на спікера російського парламенту про те, що президент України втік із Києва. Потім CCTV створила відповідний хештег на схожій до Twitter платформі Weibo, яка була переглянута 510 млн разів і використовувалась 163-ма ЗМІ в країні [17]. У китайських соціальних мережах перейняли й російське новомовлення, а відтак українську сторону називали «екстремістами й неонацистами». Зауважимо також, що в той час, як за межами Китаю поширювалися відеоролики, що демонстрували гуманне поводження українців з російськими військовополоненими, у соціальних мережах Китаю популярною темою було те, що полонені росіяни піддавалися катуванням, подібним до нацистських [16]. Досить зазначити й те, що CCTV і People's Daily (офіційна газета Комуністичної партії Китаю) створили хештеги, що повторюють одне й те саме, ґрунтуючись на брифінгу міністерства оборони Росії, які зібрали понад 200 млн переглядів.

Комуністична партія Китаю (КПК) фактично здійснює свої операції з контролю над громадською думкою й при цьому російську дезінформацію та пропагандистську думку використовує на свою користь: заохочує проросійські коментарі в соціальних мережах, тоді як коментарі з критикою Москви швидко піддаються цензурі. Опозиційні чи альтернативні інформаційні потоки підпадають під цензуру – блокуються майже всі основні західні новинні й інформаційні веб-сайти, включаючи Google, Twitter (X), YouTube, Wikipedia, The New-York Times, The Wall Street Journal та BBC. А відбувається це тому й тоді, коли політика й

зовнішньополітична діяльність Китаю збігається з інтересами Росії. Наприклад, у випадку з повномасштабним російським вторгненням в Україну китайська влада дозволяла поширення російських наративів, але водночас у соціальних мережах та ЗМІ (китайських) незручно поєднувалися для Кремля потоки повідомлень від китайських громадян в Україні, зокрема про студентів, які благають про евакуацію та скаржаться на російські ракетні й артилерійські обстріли [12].

Висновки й перспективи подальших досліджень проблеми. Отже інформаційна війна, яка провадиться Росією по усьому світу, зокрема й у Індо-Тихоокеанському регіоні, має надзвичайну вагу в сучасних процесах планетарної трансформації. Немає жодного сумніву, що кремлівська пропаганда буде лише посилюватися й набиратиме нових дезінформаційних форм і різновидів.

Водночас Росія прагнучиме посилити свої військові можливості, дотримуючись угод про базування чи попередньо затверджені угоди про захід у порти по всьому світу. Москва продовжуватиме проводити двосторонні й багатосторонні військові навчання, зокрема з країнами Індо-Тихоокеанського регіону, і, імовірно, розширить двосторонні оборонні зв'язки з іншими країнами Глобального Півдня. РФ наполегливо шукатиме іноземної підтримки для своїх бойових операцій в Україні. Північна Корея майже напевно отримує взаємну військову співпрацю від Москви, включаючи зенітно-ракетні комплекси SA-22 та засоби радіоелектронної боротьби (РЕБ), за надання солдатів і матеріалів для підтримки війни Росії проти України. Північна Корея зміцнила свої відносини з Росією, підписавши 2024 р. угоду про всеохопне стратегічне партнерство, яка включає гарантії взаємної оборони. Щодо Китаю, критична економічна та політична залежність Північної Кореї від Китаю лежить в основі двосторонніх відносин. Країни підтримують договір про взаємну оборону від 1961 р., але практично не мають військової співпраці. Взаємодія Північної Кореї з Росією, імовірно, відображає спробу збалансувати вплив Китаю на Пхеньян. Немає сумнівів, що Північна Корея та Іран окремо доповнюватимуть російські військові арсенали. Натомість Росія розширюватиме свій обмін космічними, ядерними й ракетними технологіями, досвідом і матеріалами з Китаєм, Іраном та Північною Кореєю, що дозволить досягти прогресу в програмах зброї масового знищення всіх трьох країн протягом наступних трьох-п'яти років.

З огляду на діяльність останніх років, лідери Пекіна, Москви, Тегерана та Пхеньяна зміцнюватимуть зв'язки у своєму прагненні підірвати вплив США та їхніх союзників. Війна Росії в Україні прискорила співпрацю між антизахідними силами, більшість якої проводиться на двосторонніх каналах. Ця співпраця, імовірно, набуде форми взаємної підтримки в регіональних конфліктах та на міжнародних форумах, співпраці з метою уникнення санкцій і вживання заходів для тиску на Захід, оскільки ці країни прагнуть розширити широту й глибину співпраці. Тертя зберігатимуться в окремих аспектах відносин між Китаєм, Росією, Іраном та Північною Кореєю; ці держави прагнутимуть обмежити ці розбіжності, розвиваючи військову, безпекову й розвідувальну співпрацю. При цьому обумовлено, що будь-яка багатостороння співпраця між цими конкурентами відставатиме від поточної двосторонньої співпраці, оскільки ці уряди надають пріоритет транзакційному характеру, дискретності та швидкості двосторонніх партнерств.

Список використаної літератури

1. *Выступление на совещании с послами и постоянными представителями Российской*

- Федерации (2006, Июнь 27). Президент России. URL: <http://kremlin.ru/events/president/transcripts/23669>
2. Гай-Нижник, П. П. (2017). Росія проти України (1990–2016 рр.): від політики шантажу і примусу до війни на поглинання та спроби знищення. Київ: «МП Леся».
 3. Заседание Международного дискуссионного клуба «Валдай» (2022, Октябрь 27). Президент России. URL: <http://kremlin.ru/events/president/news/69695>
 4. Пресс-конференция по итогам встречи глав государств и правительств «Группы восьми» (2006, Июль 17). Президент России. URL: <http://kremlin.ru/events/president/transcripts/23717>
 5. Ash, T. G. & Krastev, I. & Leonard, M. (2023, February 22). *United West, divided from the rest: Global public opinion one year into Russia's war on Ukraine*. European Council of Foreign Relations. URL: <https://ecfr.eu/publication/united-west-divided-from-the-rest-global-public-opinion-one-year-into-russias-war-on-ukraine/>
 6. Belton, C. (2024, April 17). *Secret Russian foreign policy document urges action to weaken the U.S.* The Washington Post. URL: <https://www.washingtonpost.com/world/2024/04/17/russia-foreign-policy-us-weaken/>
 7. Benjamin, Y. H. (2022, April 22). *Loh and Munira Mustafa. Social Media Discourse in Malaysia on the Russia-Ukraine Conflict: Rationales for Pro-Russia Sentiments*. Perspective. URL: https://www.iseas.edu.sg/wp-content/uploads/2022/03/ISEAS_Perspective_2022_41.pdf
 8. Benjamin, Y. & Loh, H. & Mustafa, M. (2022). *Social Media Discourse in Malaysia on the Russia-Ukraine Conflict: Rationales for Pro-Russia Sentiments*. *Articles & Commentaries*. Is. 41. URL: <https://www.iseas.edu.sg/articles-commentaries/iseas-perspective/2022-41-social-media-discourse-in-malaysia-on-the-russia-ukraine-conflict-rationales-for-pro-russia-sentiments-by-benjamin-y-h-loh-and-munira-mustaffa/>
 9. Chan, L. (2022, March 03). *Media in Asia divided on Russian invasion of Ukraine*. AsAmNews. URL: <https://asamnews.com/2022/03/03/coverage-in-china-india-korea-and-vietnam-of-ukraine-much-different-than-in-united-states/>
 10. Cheong, D. (2022, April 11). *Commentary: Why might pro-Russia disinformation about Ukraine war resonate in Singapore?* CNA. URL: <https://www.channelnewsasia.com/commentary/singapore-disinformation-russia-ukraine-war-twitter-2618691>
 11. *China and Russia are deploying powerful new weapons: ideas* (2025, May 15). The Economist. URL: <https://www.economist.com/international/2025/05/15/china-and-russia-are-deploying-powerful-new-weapons-ideas>
 12. Huang, X. & Chingman & Long, Q. (2022, April 03). *Four Chinese nationals reported dead, as students beg for evacuation by embassy*. Radio Free Asia. URL: <https://www.rfa.org/english/news/china/evacuation-03042022100422.html>
 13. Martin, T. W. & Li, M. & Ruiz, R. (2025, March 28). *How a New Axis Called CRINK Is Working Against America*. The Wall Street Journal. URL: <https://www.wsj.com/world/crink-axis-china-russia-iran-alliance-urkaine-war-3dab9921>
 14. Sohrabji, S. (2022, March 03). *Media in Asia divided on Russian invasion of Ukraine*. AsAmNews. URL: <https://asamnews.com/2022/03/03/coverage-in-china-india-korea-and-vietnam-of-ukraine-much-different-than-in-united-states/>
 15. *Ukraine conflict highlights gaps in media freedoms, allegiances across Asia* (2022, April 03). Radio Free Asia. URL: <https://www.rfa.org/english/news/china/ukraine-asia-media-03042022161819.html>
 16. Yuan, L. (2022, March 05). *How China Embraces Russian Propaganda and Its Version of the War*. The New York Times. URL: <https://www.nytimes.com/2022/03/04/business/china-russia-ukraine-disinformation.html>
 17. 俄国家杜马主席：乌克兰总统泽连斯基已经离开基辅 (2022, February 26). V.CCTV. URL: <https://v.cctv.com/2022/02/26/VIDEUXZSPzBELKuegsqJO5pe220226.shtml>

References

1. Vystuplenie na soveshchani s poslami i postoiannymi predstaviteliami Rossiyskoy Federatsii (2006, Iyun 27). Prezident Rossii. URL: <http://kremlin.ru/events/president/transcripts/23669>
2. Hai-Nyzhnyk, P. P. (2017). Rosiia proty Ukrainy (1990–2016 rr.): vid polityky shantazhu i prymusu do viiny na pohlynannia ta sproby znyshehennia. Kyiv: „MP Lesia”.
3. Zasedanie Mezhdunarodnoho diskussionnoho kluba «Valdai» (2022, Oktyabr 27). Prezident Rossii. URL: <http://kremlin.ru/events/president/news/69695>
4. Press-konferentsiya po itoham vstrechi hlav hosudarstv i pravitelstv «Hruppy vosmi» (2006, Yiul 17). Prezident Rossii. URL: <http://kremlin.ru/events/president/transcripts/23717>
5. Ash, T. G. & Krastev, I. & Leonard, M. (2023, February 22). *United West, divided from the rest:*

- Global public opinion one year into Russia's war on Ukraine*. European Council of Foreign Relations. URL: <https://ecfr.eu/publication/united-west-divided-from-the-rest-global-public-opinion-one-year-into-russias-war-on-ukraine/>
6. Belton, C. (2024, April 17). *Secret Russian foreign policy document urges action to weaken the U.S.* The Washington Post. URL: <https://www.washingtonpost.com/world/2024/04/17/russia-foreign-policy-us-weaken/>
 7. Benjamin, Y. H. (2022, April 22). *Loh and Munira Mustaffa. Social Media Discourse in Malaysia on the Russia-Ukraine Conflict: Rationales for Pro-Russia Sentiments*. Perspective. URL: https://www.iseas.edu.sg/wp-content/uploads/2022/03/ISEAS_Perspective_2022_41.pdf
 8. Benjamin, Y. & Loh, H. & Mustaffa, M. (2022). *Social Media Discourse in Malaysia on the Russia-Ukraine Conflict: Rationales for Pro-Russia Sentiments*. *Articles & Commentaries*. Is. 41. URL: <https://www.iseas.edu.sg/articles-commentaries/iseas-perspective/2022-41-social-media-discourse-in-malaysia-on-the-russia-ukraine-conflict-rationales-for-pro-russia-sentiments-by-benjamin-y-h-loh-and-munira-mustaffa/>
 9. Chan, L. (2022, March 03). *Media in Asia divided on Russian invasion of Ukraine*. AsAmNews. URL: <https://asamnews.com/2022/03/03/coverage-in-china-india-korea-and-vietnam-of-ukraine-much-different-than-in-united-states/>
 10. Cheong, D. (2022, April 11). *Commentary: Why might pro-Russia disinformation about Ukraine war resonate in Singapore?* CNA. URL: <https://www.channelnewsasia.com/commentary/singapore-disinformation-russia-ukraine-war-twitter-2618691>
 11. *China and Russia are deploying powerful new weapons: ideas* (2025, May 15). The Economist. URL: <https://www.economist.com/international/2025/05/15/china-and-russia-are-deploying-powerful-new-weapons-ideas>
 12. Huang, X. & Chingman & Long, Q. (2022, April 03). *Four Chinese nationals reported dead, as students beg for evacuation by embassy*. Radio Free Asia. URL: <https://www.rfa.org/english/news/china/evacuation-03042022100422.html>
 13. Martin, T. W. & Li, M. & Ruiz, R. (2025, March 28). *How a New Axis Called CRINK Is Working Against America*. The Wall Street Journal. URL: <https://www.wsj.com/world/crink-axis-china-russia-iran-alliance-ukraine-war-3dab9921>
 14. Sohrabji, S. (2022, March 03). *Media in Asia divided on Russian invasion of Ukraine*. AsAmNews. URL: <https://asamnews.com/2022/03/03/coverage-in-china-india-korea-and-vietnam-of-ukraine-much-different-than-in-united-states/>
 15. *Ukraine conflict highlights gaps in media freedoms, allegiances across Asia* (2022, April 03). Radio Free Asia. URL: <https://www.rfa.org/english/news/china/ukraine-asia-media-03042022161819.html>
 16. Yuan, L. (2022, March 05). *How China Embraces Russian Propaganda and Its Version of the War*. The New York Times. URL: <https://www.nytimes.com/2022/03/04/business/china-russia-ukraine-disinformation.html>
 17. 俄国家杜马主席：乌克兰总统泽连斯基已经离开基辅 (2022, February 26). V.CCTV. URL: <https://v.cctv.com/2022/02/26/VIDEUXZSPzBELKu>

INFORMATION AND PROPAGANDA POLICY OF THE RUSSIAN FEDERATION IN THE INDO-PACIFIC REGION, IN PARTICULAR, IN THE COUNTRIES OF THE KOREAN PENINSULA: SPECIFICITY AND MAIN CHARACTERISTICS

PAVLO HAI-NYZHNYK, Doctor of History,
Leading Research Fellow at the Department of Political Culture and Ideology,
Institute of Political and Ethno-National
Studies, Kurus Institute of Political and Ethnic Studies of the
National Academy of Sciences of Ukraine
ORCID 0000-0002-8912-8398

Abstract. The article examines the specifics, main characteristics and consequences of the information and propaganda policy of the Russian Federation in the Indo-Pacific region, in particular, the countries of the Korean Peninsula, in the context of the Russia-Ukraine war and the Kremlin's geopolitical interests in the countries of the Global South.

It is noted that in modern Russian geostrategy and media policy, Asia has begun to play a rather significant role. First, this is explained by the redistribution of economic and financial resources and creation of favourable conditions for international trade. Secondly, there is a need to expand geopolitical leverage – it is important for the Kremlin to bring back under its influence the Asian states that were its allies during the Soviet period, thus ensuring Moscow's interests in these geographical latitudes. It is emphasised that, building on the activities of recent years, the leaders of Beijing, Moscow, Tehran and Pyongyang will strengthen ties among the countries in their desire to undermine the influence of the United States and its allies. Russia's war in Ukraine has accelerated cooperation among anti-Western forces, most of which takes place on bilateral channels.

Keywords: information warfare, propaganda, Indo-Pacific region, countries of the Korean Peninsula, Russia-Ukraine war.

**러시아 연방의 정보 및 선전 정책
한반도 국가를 포함한 아시아 태평양 지역:
세부 사항 및 주요 특징**

가이-니즈니크 파블로, 역사학 박사,
I.F. Kuras 정치 민족 연구소
정치 문화 및 이데올로기 부서의 수석 연구원
우크라이나 국립 과학 아카데미
이메일 : Hai-Nyzhnyk@ukr.net
ORCID 0000-0002-8912-8398

초록: 이 글에서는 러시아-우크라이나 전쟁과 글로벌 남부에 대한 크렘린의 지정학적 이해관계의 맥락에서 한반도를 포함한 아시아 태평양 지역에서 러시아 연방의 정보 및 선전 정책의 구체적 내용, 주요 특징, 결과를 살펴봅니다. 현재 러시아의 지정학 전략과 미디어 정책에서 아시아가 다소 중요한 역할을 하기 시작했다는 점은 주목할 만합니다. 첫째, 이는 경제 및 재정 자원의 재분배, 국제 무역에 유리한 조건의 조성 때문입니다. 둘째, 지정학적 영향력을 확대해야 할 필요성 때문인데, 크렘린궁은 소비에트 시대에 동맹국이었던 아시아 국가들에 대한 영향력을 회복하여 이 지역에서 모스크바의 이익을 확보하고자 합니다. 최근 몇 년간의 활동을 바탕으로 베이징, 모스크바, 테헤란, 평양 지도자들은 미국과 그 동맹국의 영향력을 약화시키기 위해 국가 간 유대를 강화할 것이라고 강조합니다. 러시아의 우크라이나 전쟁은 반서방 세력 간의 협력을 가속화했으며, 대부분은 양자 채널을 통해 이루어집니다

키워드: 정보 전쟁, 선전, 아시아 태평양 지역, 한반도 국가, 러시아-우크라이나 전쟁

НАУКОВЕ ВИДАННЯ

УКРАЇНСЬКІ КОРЕЄЗНАВЧІ СТУДІЇ

Збірник наукових праць

Випуск 1

Наукові редактори: *Кан Ден Сік* – доктор політичних наук, професор, завідувач навчально-методичного центру корезнавства Київського столичного університету імені Бориса Грінченка,

Костянтин Баханов – доктор педагогічних наук, професор КЗ ЛОР «Львівський обласний інститут післядипломної педагогічної освіти»

Літературний редактор: *Зоя Вовчок*

Дизайн та макетування: *Марина Баханова*

Надруковано в друкарні видавництва «Волинські обереги»
33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./ факс: (0362) 62-03-97;
e-mail: obereg197@ukr.net

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єктів видавничої справи
ДК №270 від 07.12.2000 р.